

การเฉลิมฉลองปีใหม่สากล

[ไทย – Thai – تايلاندي]

ดร.อะหมัด อับดุลเราะหฺมาน อัลกอฎี

แปลโดย : ซุฟอัม อุษมาน

ที่มา : <http://IslamHouse.com/261488>

2014 - 1436

IslamHouse.com

حكم الاحتفال بعيد رأس السنة الميلادية

« باللغة التايلاندية »

د. أحمد بن عبد الرحمن القاضي

ترجمة: صافي عثمان

المصدر: <http://IslamHouse.com/261488>

2014 - 1436

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

อัลหัมดุลิลลาฮฺ ขอการสดุดีจากอัลลอฮฺและสันติสุขของมีแก่ท่านนบีท่านสุดท้าย มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

หนึ่ง การมีวันรื่นเริงเฉลิมฉลองนั้นเป็นเรื่องปกติของสังคมมนุษย์ ซึ่งเห็นได้ทั่วไปในแต่ละประชาชาติ มันเกิดมาจากจิตสำนึกลึก ๆ ที่ต้องการระลึกเหตุการณ์สำคัญบางอย่างเป็นการเฉพาะ หรืออาจจะเป็นการแสดงออกถึงความยินดีปรีดา และการขอบคุณ ที่เวียนบรรจบครบรอบปีแล้วปีเล่า เพราะฉะนั้นมันจึงถูกเรียกว่า “ฮีด” หมายถึง การหวนกลับมาบรรจบ

อัลลอฮฺทรงรู้ดีว่านี่คือนิสัยโดยธรรมชาติของมนุษย์พระองค์จึงอนุมัติให้พวกเขาได้แสดงออกถึงความปิติยินดีดังกล่าวในรูปแบบที่ทรงเกียรติ ภายใต้กรอบแห่งวิสัยทัศน์อันครอบคลุมทั้งมิติของการสรรค์สร้างสรรพสิ่ง ของหน้าที่รับผิดชอบของมนุษย์ และการเคารพอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮฺ มีรายงานจากอะนัส บิน มาลิก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า

قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - الْمَدِينَةَ وَلَهُمْ يَوْمَانِ يَلْعَبُونَ فِيهِمَا فَقَالَ «مَا هَذَانِ الْيَوْمَانِ»، قَالُوا: كُنَّا نَلْعَبُ فِيهِمَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ -: «إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَبْدَلَ كُمْ بِهِمَا خَيْرًا مِنْهُمَا يَوْمَ الْأَضْحَى وَيَوْمَ الْفِطْرِ» [رواه أبو داود وأحمد]

ความว่า เมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อพยพมาที่มะดีนะฮฺ ชาวมะดีนะฮฺมีวันรื่นเริงอยู่สองวันที่พวกเขาใช้ละเล่นรื่นเริงเฉลิมฉลองกัน ท่านถามพวกเขาว่า “สองวันนี้เป็นวันอะไร?” พวกเขาตอบว่า เราเคยละเล่นรื่นเริงกันในสองวันนี้ สมัยญาฮิลียะฮฺ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวกับพวกเขาว่า “แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺได้ทดแทนสองวันนี้ด้วยวันที่ดีกว่าสำหรับพวกท่าน คือ วันอีดีลอัฎฮา และ วันอีดีลฟิฏรุ” (บันทึกโดยอบู ดาวูด และ อะหฺมัด)

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เคยพูดกับท่านอบู บักรุ ว่า

«يَا أَبَا بَكْرٍ إِنَّ لِكُلِّ قَوْمٍ عَيْدًا وَهَذَا عَيْدُنَا» رواه البخاري.
ความว่า “โอ้ อบู บักรุ มนุษย์ทุกคนนั้นมีวันอีดีลของพวกเขา และวันนี้ก็เป็นวันอีดีลของเรา” (บันทึกโดย อัล-บุคอรีฮฺ)

หะดีษสองบทนี้ เป็นหลักฐานบ่งชี้ว่าประชาชาติอิสลาม มีวันอีดหรือวันเฉลิมฉลองเฉพาะสำหรับพวกเขา ซึ่งมีนัยที่เชื่อมรวมระหว่างมิติของความเชื่อและการดำรงชีวิต ซึ่งแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับวันเฉลิมฉลองอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็วันฉลองรูปแบบไหน ศาสนาไหน เชื้อชาติไหน หรือเทศกาลไหนก็ตาม

ในปัจจุบัน สิ่งที่เกิดขึ้นทั่วโลกตั้งแต่วันที่ 25 ถึงวันที่ 31 เดือนธันวาคมของทุกปี จะมีการเฉลิมฉลองที่เรียกว่า เทศกาลปีใหม่

มุสลิมบางส่วนเอง ไม่ว่าจะด้วยสำนึกหรือไม่สำนึก ก็ได้เข้าร่วมเทศกาลที่ว่านี้ โดยไม่ได้ตระหนักถึงความแตกต่างทางศาสนา เอกลักษณะณ์ของตัวเอง และเกียรติที่อัลลอฮ์ได้มอบให้กับประชาชาติอิสลาม

ในขณะที่มีหลักฐานมากมายจากบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ที่กล่าวถึงความพิเศษของประชาชาติอิสลามของท่านนบีมุหัมมัด คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และความจำเป็นที่พวกเขาต้องไม่ลอกเลียนแบบหรือทำตัวเหมือนกับประชาชาติ กลุ่มชน และศาสนิกอื่น ๆ รวมทั้งต้องมีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

ไม่แปลกที่มุสลิมต้องมีลักษณะดังที่ว่า เพราะพวกเขา คือประชาชาติแห่งสารชั้นสุดท้ายจากฟากฟ้า ซึ่งมีท่านนบีมุหัมมัด คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام เป็นศาสนทูต และมีอัลกุรอาน เป็นคัมภีร์ที่คอยนำทาง

อัลลลอฮ์ได้ทรงประดับเกียรติประชาชาตินี้ด้วย คุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ ในพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿ ๑๑๐ ﴾ [آل عمران: ๑๑๐]

ความว่า “พวกเจ้านั้นเป็นประชาชาติอันประเสริฐสุดที่ถูกให้ กำเนิดขึ้นมาเพื่อมนุษยชาติ ด้วยการที่พวกเจ้าสั่งเสียในความดี หักห้ามยับยั้งจากความชั่ว และด้วยการที่พวกเจ้าศรัทธา ต่ออัลลลอฮ์ และหากแม้ว่าชาวคัมภีร์นั้นได้ศรัทธาแล้วไซ้ร้ ก็ ย่อมเป็นสิ่งที่ดีกว่าสำหรับพวกเขา ในหมู่พวกเขามีผู้ศรัทธาอยู่ ด้วย แต่ส่วนมากแล้วเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนทรยศ” (อาล อิมรอน : 110)

เราคือประชาชาติที่ประเสริฐที่สุด ดังปรากฏในหะดีษที่
รายงานโดยมุอาวิยะฮฺ บิน หัยยะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ เล่าว่า
ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

« أَنْتُمْ تَوْفُونَ سَبْعِينَ أُمَّةً، أَنْتُمْ خَيْرُهَا وَأَكْرَمُهَا عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ » . [رواه
الإمام أحمد والترمذي وابن ماجه والحاكم].

ความว่า “พวกท่านคือผู้ที่มาเติมเต็มทำให้จำนวนมนุษย์มีครบ
เจ็ดสิบประชาชาติ พวกท่านคือประชาชาติที่ดีที่สุดและมีเกียรติ
ที่สุดสำหรับอัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่เกรียงไกร” (บันทึกโดย อะหฺมัด,
อັต-ติรมิซียฺ, อิบน์ มาญะฮฺ และ อัล-หาคิม)

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ยังได้กล่าวอีกว่า
« أَهْلُ الْجَنَّةِ عِشْرُونَ وَمِائَةٌ صَفٌّ ، هَذِهِ الْأُمَّةُ مِنْهَا تَمَانُونَ صَفًّا » [رواه
الترمذي، وابن ماجه، وأحمد]

ความว่า “ชาวสวรรค์นั้นมีหนึ่งร้อยยี่สิบแถว จากจำนวนนั้นมี
ประชาชาติ(ของท่านนบีมุหัมมัด)นี้อยู่แปดสิบแถว” (บันทึก
โดยอັต-ติรมิซียฺ, อิบน์ มาญะฮฺ และอะหฺมัด)

มีรายงานจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮฺ จาก
ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า

«نَحْنُ الْآخِرُونَ الْأَوْلُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَنَحْنُ أَوْلُ مَنْ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ، يَبْدَأَنَّهُمْ أُوتُوا
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِنَا، وَأُوتِينَاهُ مِنْ بَعْدِهِمْ، فَاخْتَلَفُوا، فَهَدَانَا اللَّهُ لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ
مِنَ الْحَقِّ، فَهَذَا يَوْمُهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ هَدَانَا اللَّهُ لَهُ، فَالْيَوْمَ لَنَا، وَعَدَا لِلْيَهُودِ،
وَبَعْدَ عَدِّ لِلنَّصَارَى» [مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ]

ความว่า “พวกเราเป็นประชาชาติสุดท้าย(ในโลกนี้) แต่เป็น
ประชาชาติแรกในวันกิยามะฮฺ เราคือพวกแรกที่จะได้เข้าสวรรค์
ในขณะที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับคัมภีร์มาก่อนพวกเราและเราก็
รับคัมภีร์หลังจากพวกเขา แต่พวกเขาถัดแย้งกัน อัลลอฮฺจึง
ทรงชี้ทางแก่พวกเราในสัจธรรมที่พวกเขาขัดแย้ง และวันนี้ก็คือ
(วันศุกร์)วันที่พวกเขาเหล่านั้นขัดแย้งกัน อัลลอฮฺจึงทรงให้ทาง
นำแก่เราได้เลือกมันเป็นวันสำคัญของเรา วันนี้(วันศุกร์)เป็นของ
เราชาวมุสลิม พรุ่งนี้(วันเสาร์)เป็นของชาวยิว และมะรืน(วัน
อาทิตย์)เป็นของชาวคริสเตียน”

อิบนุ กะษีรฺ ได้อธิบายว่า เหตุที่ประชาชาตินี้ได้รับสิทธิ
พิเศษเป็นพวกแรก นั่นก็เพราะท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะ

ลัยฮิวะสลัล์ม ของพวกเขา เนื่องจากท่านเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐที่สุดและเป็นศาสนทูตที่มีเกียรติที่สุดสำหรับอัลลอฮฺ พระองค์ส่งท่านมาด้วยบทบัญญัติที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ที่นบีคนอื่น ๆ ไม่เคยได้รับมาก่อนหน้าท่าน ดังนั้น การปฏิบัติตามวิถีและแนวทางของท่าน จึงเปรียบเสมือนว่า ทำน้อยแต่ได้มาก ทำเพียงแค่นิดเดียวแต่ได้มาชนิดที่ว่าการทำงานเยอะแยะมากมายในหมู่ประชาชาติอื่นก็ไม่สามารถจะเอามาเทียบได้เลย” (ตัฟซีร อัลกุรอานิลอะซีม 2/94)

ผลจากการขาดสำนึกที่ถูกต้องและความอ่อนแอของการยึดโยงในศรัทธา ทำให้มุสลิมบางส่วนไหลตามกระแสในปัจจุบันด้วยการเข้าร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลคริสต์มาสและวันปีใหม่ จนกลายเป็นวัฒนธรรมที่พวกเขาแสดงออกด้วยภาพลักษณ์และเอกลักษณ์เหมือนกับชาวคริสต์ อาทิ

1. มีการแลกของขวัญและการ์ดส่งความสุข ทั้งทางไปรษณีย์และอินเทอร์เน็ต
2. มีส่วนร่วมกับชาวคริสต์ในการเฉลิมฉลองทั้งที่โบสถ์ โรงแรม กลางสนาม หรือทางสื่อโทรทัศน์

3. ซื่อต้นคริสต์มาส และแต่งชุดซานตาคลอสที่เด็ก ๆ ชอบ และแจกของขวัญกันในช่วงเทศกาลนี้
4. จัดคอนเสิร์ต เต็มรำ มั่วสุมทำอบายมุข ปิดไฟเทียน คืนเพื่อเตรียมนับเคาทดาวนึในคืนส่งท้ายปีเก่า และอื่นๆ อีกมาก

ตามบทบัญญัติในศาสนาอิสลาม ทั้งวันคริสต์มาสและวันปีใหม่ ไม่อนุญาตให้เป็นวันรื่นเริงเฉลิมฉลอง

เพราะอันแรก (วันคริสต์มาส) เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนาที่ปฏิเสธอัลลอฮฺ ให้คุณลักษณะนบีอิซาว่าเป็นพระเจ้า เชื่อว่าพระเจ้าสถิตและอยู่ในร่างมนุษย์ มีความเชื่อเกี่ยวกับไม้กางเขน และอื่น ๆ อีกมาก ที่บรรดานักบวชคริสต์ได้เอามาประโคนโฆษณากันในวันคริสต์มาส

ส่วนอันที่สอง (วันปีใหม่) เป็นลักษณะกิจกรรมทางโลกที่เต็มไปด้วยอบายมุข คละเคล้าด้วยบรรยากาศที่เสื่อมทราม สนับสนุนกิจกรรมและพฤติกรรมตกต่ำทางศีลธรรมเยี่ยงเดรัจฉาน ไม่คู่ควรที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ทั่วไป นับประสาอะไรกับผู้ศรัทธาที่มีความเชื่อบริสุทธิ์

ท่านนบีของเรา คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เข้มงวดกับเรื่องการเดินทางแบบเฉลิมฉลองเยี่ยงนี้มาก มีเรื่องเล่าตอนที่ชายคนหนึ่งจะเชือดอูฐที่เขตบுவานะฮุ เขาก็มาหาท่านนบีคือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และบอกกับท่านว่า ฉันได้บนบานว่าจะเชือดอูฐที่บுவานะฮุ ท่านนบีจึงถามเขาว่า “ที่นั่นมีรูปเคารพที่เคยใช้กราบไหว้ในสมัยญาฮิลียะฮฺหรือไม่?” บรรดาเศาะหาบะฮฺตอบว่า ไม่มี ท่านนบีถามต่อไปว่า “ตรงนั้นเคยเป็นที่จัดเฉลิมฉลองของพวกเขาญาฮิลียะฮฺหรือเปล่า?” พวกเขาตอบว่า ไม่ ท่านนบีจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงทำตามที่เจ้าบนบานเสีย แท้จริงห้ามมีการแก้บนที่เป็นมะอูคิยะฮฺต่ออัลลอฮฺ และไม่มี การแก้บนที่มนุษย์ไม่ได้ครอบครองหรือไม่สามารถจะทำได้” (บันทึกโดยอบู ดาวูด)

มีรายงานจากอับดุลลอฮฺ บิน อัมรฺ บิน อัล-อาศเราะฮฺฎัยลลอฮฺอันฮุม่า ท่านได้กล่าวว่า “ใครที่อาศัยอยู่ในเมืองผู้ปฏิเสธศรัทธา ประพฤติปฏิบัติตามประเพณีเฉลิมฉลองวันเนรุต (วันปีใหม่ของพวกเปอร์เซีย) และเทศกาลของพวกเขา จนกระทั่งเขาเสียชีวิตในสภาพนั้น ในวันกิยามะฮฺเขาก็จะถูกต้อนขุมขุมพร้อม ๆ ผู้คนเหล่านั้น” (บันทึกโดย อัล-บัยฮะกีฮฺ 9/234)

เหตุผลที่เป็นความลับของเรื่องนี้ก็คือ การเลียนแบบ
ภายนอกนั้นมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงอย่างแน่นแฟ้นกับความ
เชื่อภายใน

ท่านชัยคุลอิสลามิบนุ ตัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
“อิกติฎอธ อัส-ศิรอฎ อัล-มุสตะกีม มุคอลละพะฮฺ อัสหาบ อัล-
ญะฮีม” (เล่มที่ 1 หน้า 80-82) ว่า “สัจธรรมอันเที่ยงตรงนั้นเป็น
เรื่องภายในจิตใจที่ประกอบด้วยความเชื่อและความประสงค์
ต่าง ๆ บวกกับพฤติกรรมภายนอก ที่เป็นคำพูดและการกระทำ
มันอาจจะเป็นอิบาตะฮฺล้วน ๆ หรืออาจจะเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่
เกี่ยวข้องกับอาหารการกิน เสื้อผ้า การแต่งงาน ที่อยู่อาศัย การ
เข้าสังคม การจากลา การเดินทาง การขี่พาหนะ และอื่น ๆ ทั้ง
ภาพภายนอกและความรู้สึกภายในนี้ จะมีความสัมพันธ์และ
ความสอดคล้องกัน ซึ่งความรู้สึกและสภาพในจิตใจจะถูกแปร
ออกมาเป็นพฤติกรรมของอวัยวะภายนอก และสิ่งต่าง ๆ ที่เรา
ทำออกมาโดยเปิดเผยข้างนอกก็ย่อมจะสื่อถึงความรู้สึกและ
สภาพของจิตใจอย่างเลี่ยงไม่ได้

แท้จริง อัลลอฮฺได้ส่งท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะ
ลัยฮิวะสลัลัม มาด้วยหิกมะฮฺ(วิทย์ปัญญาและความรู้ต่าง ๆ) ซึ่ง

เป็นสุนนะฮ์ของท่าน อีกทั้งเป็นบทบัญญัติและแนวทางที่อัลลอฮ์กำหนดมาให้กับท่าน ในจำนวนหิกมะฮ์ที่ว่านี้ก็คือ การที่พระองค์กำหนดการกระทำและคำพูดต่าง ๆ ให้แตกต่างจากแนวทางของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาที่ถูกกริ้วและหลงทาง

พระองค์สั่งให้แตกต่างจากพวกเขาในมิติของภาพลักษณ์ภายนอก แม้ว่าภาพลักษณ์ดังกล่าวอาจจะไม่ปรากฏอันตรายแฝงเร้นใด ๆ แก่สายตาคนส่วนใหญ่ก็ตาม เหตุที่สั่งเช่นนั้นก็มีหลายเหตุผล อาทิ เพราะการมีส่วนร่วมแค่ภายนอกก็อาจจะส่งผลถึงความรู้สึกร่วมและยอมรับระหว่างสองฝ่ายที่ลอกเลียนกันได้ สุดท้ายก็จะนำไปสู่การเห็นชอบหรือประพฤติดตรงกันไม่ว่าทั้งคำพูดหรือการกระทำ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่เห็นได้จริง ตัวอย่างเช่น คนที่ใส่เสื้อผ้าเหมือนผู้รู้ ก็จะมีความรู้สึกว่าตัวเองอยากเข้ากลุ่มกับพวกเขา คนที่ใส่ชุดแบบทหารก็จะออกอาการแสดงตัวประหนึ่งว่าตัวเองเป็นทหาร จนนิสัยเขากลายเป็นความรู้สึกดังกล่าว เว้นแต่ว่ามีเหตุอื่นคอยสกัดไว้”

อิบนุ ดัยมียะฮ์ กล่าวต่อไปอีกว่า “อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ ความต่างกันในพฤติกรรมภายนอกย่อมนำไปสู่ความแตกต่าง

และการปลีกตัว ทำให้พ้นจากเหตุที่นำมาซึ่งความกริ้วโกรธของอัลลอฮ์และความหลงทาง ทำให้มีความรู้สึกห่วงหาเหล่าคนที่ได้รับทางนำและความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ เป็นความสำเร็จที่ตอกย้ำสิ่งที่อัลลอฮ์ได้กำหนดไว้ว่าให้ตัดขาดระหว่างบ่าวที่เป็นชาวสวรรค์ กับศัตรูที่เป็นชาวนรกของพระองค์

ยิ่งหัวใจมีชีวิตที่สมบูรณ์และรู้จักอิสลาม - ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงอิสลามแค่ชื่อภายนอกหรือความเชื่อจากข้างในทั่ว ๆ ไปเท่านั้น แต่หมายถึงอิสลามแท้ ๆ จริง ๆ – ซึ่งถ้าเขารู้จักมันมากเท่าไร ความรู้สึกของเขาที่ต้องการจะแตกต่างจากยิวและคริสต์ทั้งในมิติภายนอกและภายในก็จะสมบูรณ์มากเท่านั้น และระยะห่างของเขาจากนิสัยของยิวและคริสต์ ซึ่งอาจจะมีอยู่ในมุสลิมคนอื่น ๆ บางส่วน ก็อย่างยิ่งไกลมากเท่านั้น

อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ การมีส่วนร่วมในภาพลักษณ์ภายนอก จะทำให้เกิดการปะปนกันในทางเปิดเผย จนอัตลักษณ์ต่าง ๆ โดยผิวเผิน ระหว่างผู้ที่ได้รับทางนำจากอัลลอฮ์ และผู้ที่อัลลอฮ์โกรธกริ้วและหลงทาง ไม่มีเหลือให้เห็นอีกต่อไป

และสาเหตุอื่น ๆ ที่เปี่ยมไปด้วยหิكمะฮ์อีกหลายข้อ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เฉพาะกรณีที่เป็นพฤติกรรมทั่วไป ซึ่งโดย

ปกติก็อนุญาติให้ทำได้ถ้าทำโดยไม่ได้เลียนแบบพวกเขา แต่ถ้าเป็นพฤติกรรมที่ออกแนวปฏิเสธศรัทธาด้วยแล้วละก็ ถ้าไปเลียนแบบพวกเขาในพฤติกรรมเหล่านี้ก็จะถึงขั้นเป็นส่วนหนึ่ง การถูฟรู้ได้เลย เพราะการทำอะไรสอดคล้องกับพวกเขาก็ถือว่าเป็นการเห็นด้วยกับมะอูคียะฮฺ(การทำบาป)ของพวกเขาไม่ว่าแง่ใดก็แง่หนึ่ง ประการดังกล่าวนี้ถือเป็นรากฐานที่จักต้องเข้าใจ และรู้ให้เท่าทัน”

ความหมายต่าง ๆ ตามที่ได้กล่าวมานี้ ไม่มีใครที่เข้าถึงได้นอกจากด้วยหัวใจที่ไวต่อการศรัทธา และความรู้สึกที่เปี่ยมล้นด้วยเตาฮีดต่ออัลลอฮฺ ส่วนผู้ที่เป็นมุสลิมตามประเพณีและมีอีมานแข็งที่อ ย่อมจะไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับเรื่องนี้ พวกเขาจะไม่เห็นว่าการเลียนแบบนั้นเป็นปัญหาใด ๆ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องปกติที่จะเห็นพวกเขาแลกคำอวยพร แสดงความยินดี ส่งความสุขกันในเทศกาลเหล่านี้โดยไม่รู้สึกระหัดระหวางใจแม้แต่น้อย

อิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “อะห์กาม อะฮฺลุลซิมมะฮฺ” (หน้าที่ 205-206) ว่า “การอวยพรในเทศกาลของชาวกาฟิรที่เป็นวาระเฉพาะเจาะจงของพวกเขานั้น เป็นสิ่งต้องห้ามโดยเห็นพ้องกันระหว่างอุละมาอ์ เช่น การอวยพรเนื่องในโอกาส

วันรื่นเริงเฉลิมฉลองและการถือศีลของพวกเขา ด้วยการกล่าว
เช่นว่า ขอให้มีความสำเร็จแก่ท่าน หรือ ขอจงมีความสุขใน
โอกาสนี้ เป็นต้น การอวยพรแบบนี้ถ้าคนพูดไม่ได้ก็พรัยยังไม่
พ้นจากสภาพหะรอม(ต้องห้าม)อยู่ดี มันอยู่ในสถานะเหมือนกับการ
การที่เราอวยพรเวลาที่เห็นเขากราบต่อไม้กางเขน ซึ่งมันเป็น
บาปที่เลวร้ายยิ่งกว่าและเป็นที่ยกเว้นโทษสำหรับอัลลอฮ์มากกว่า
การดื่มเหล้า การฆ่าผู้บริสุทธิ์ หรือการซินาด้วยซ้ำ ผู้คนส่วนใหญ่
ใหญ่ที่ไม่ค่อยมีศาสนา มักจะตกอยู่ในพฤติกรรมดังกล่าวและไม่
รู้ถึงความอัปยศของมัน ใครก็ตามที่อวยพรให้กับการกระทำ
ที่เป็นมະฮะสุยยะฮ์หรือบิดอะฮ์ นั้นแสดงว่าเขากำลังเสนอตัวเอง
ต่อความพิโรธและความโกรธของอัลลอฮ์แล้ว”

ที่มา : <http://IslamHouse.com/261488>

ดร.อะห์มัด บิน อับดุลเราะห์มาน อัล-กอฎี

สาขาวิชาอะกีดะฮ์ คณะชะรีอะฮ์และอุมมุลอุคุดดีน

มหาวิทยาลัย อัล-เกาะซีม

والحمد لله رب العالمين،

وصلى الله وسلم على نبينا محمد، وعلى آله وصحبه أجمعين